

„Příběh jako žádný jiný... potěší
všechny fanoušky hororů.“
Midwest Book Review

P A Ř Í Ž KATAKOMBY

JEREMY BATES

Katakomby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Jeremy Bates

Katakomby – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KATAKOMBY

**P A Ř Í Ž
KATAK
OMBY**

JEREMY BATES

PŘELOŽIL DAVID SAJVERA

PROLOG

BYLI mrtví. Všichni. Pascal, Rob a teď i Danièle – všichni tři – mrtví.

Když jsem utíkal po drolicí se podlaze kamenné podzemní chodby, snažil jsem se na to nemyslet. Držel jsem pochodeň co nejvýš a co nejdál, aby mi kouř nešel přímo do tváře. Plameny vrhaly divoké stíny na kamenné zdi po stranách a zamořovaly vzduch nezdravým dehtovým zápachem. Jedinými zvuky, které se ozývaly do ticha, byl můj zrychlený dech a šplouchání bot v kalužích pokrývajících na každém kroku křídově šedou zem.

Po levé straně se objevil průchod, zející chřtán vedoucí někam dál do tmy. Zabočil jsem tam v naději, že se tím podzemním labyrintem prokličkuju někam dál, a modlil se, aby to nebyla slepá chodba. Jinak bych byl v pasti. Moji pronásledovatelé by mě dostihli. Rozbili by mi lebku na kousky, jako to udělali Pascalovi. Upálili by mě jako Roba. Co udělali Danièle, jsem se už nedozvěděl, soudě podle jejího křiku jsem se ale domníval, že skončila ještě hůř.

Snažil jsem se zoufale uvěřit, že to není pravda, že Danièle není mrtvá, a na malou chvíli jsem dovolil své fantazii, aby se

oddala bláhovým nadějím, protože jsem ji přece neviděl umírat...

Neviděl – ale *slyšel* jsem ji. Je pryč, jinak to nemůže být. Další na řadě jsem já. Čeká mě stejný osud.

I tak jsem ale utíkal. Stále jsem kladl jednu nohu před druhou. Byl jsem příliš vyděšený, než abych se smířil s nevyhnutelnou skutečností, vzdal to a umřel, držel jsem se života jako klíště, ačkoliv mi nezbylo nic, pro co bych žil.

Otevřel jsem ústa a zakvílel. Ten zvuk se mi hnusil. Bylo to vřeštivé, zlomené zavytí plné bolesti, které by člověk čekal spíš od nějakého zaběhlého ořecha, kterého chtěl někdo na ulici ubít k smrti. Mé zhnusení nad sebou samým ale trvalo jenom chvíli, protože vteřinu poté, co dozněla ozvěna mého utrápeného výkřiku, zaburácela někde za mými zády divoká bouře zvířecích hlasů.

Tak strašně blízko!

Výkřiky zesílily do frenetického crescenda plného lačnosti po krvi. Tělem mi projela hrůza, ale nedokázal jsem přinutit nohy, aby se začaly hýbat rychleji. Byly zalité do betonu. Přišlo mi, že utíkám v protisměru po běžeckém pásu.

Najednou strop i stěny zmizely a kolem mě se otevřela černá prázdnota. Podíval jsem se vzhůru, abych odhadl velikost téhle nové komory, ale vzápětí jsem vkročil na nestabilní půdu, ztratil rovnováhu a zabořil se do vysoké vrstvy nějaké suti pokryté prachem. Pochodeň mi přitom vypadla z ruky a přistála asi půl metru přede mnou. Zíral jsem na vyleštěné kameny ozařované čadícím plamenem a najednou jsem si uvědomil, že to není suť, ale kosti. Lidské kosti. Lebky,

stehenní, holenní a další kosti. Uchopil jsem pochodeň za dr-
žadlo, zvedl ji do vzduchu.

Kosti, kosti a zase jenom kosti, kam až oko dohlédlo.

Vstal jsem, udělal několik vrávoravých kroků, jako kdybych
se brodil v sirupu z cukrové třtiny, a vzápětí zase klesl na ko-
lena. Pode mnou se zlomila stoletá stehenní kost a zapraskala
přitom jako suchá větev.

Kroky mých pronásledovatelů se ozývaly stále blíž a blíž. Rad-
ši jsem se neohlížel. Místo toho jsem sevřel kosti, které ležely
předě mnou, otočil jsem prsty kolem jejich křehkých výčnělků,
a snažil se plazit dál, protože nohy mi úplně vypověděly službu.

Nakonec, když už jsem byl na samé hranici vyčerpání, jsem
se svalil na břicho, těžce jsem oddychoval a ležel mezi tisíci
kosterních pozůstatků. V mém nitru se pomalu rozhostila tma
a ospalost.

Vůbec nesmrdí, pomyslel jsem si, kosti nesmrdí. Srandov-
ní, vždycky jsem si myslel, že ano.

A pak, v koutku mozku, se vynořila myšlenka. *Já nechci
takhle umřít, alespoň ne tady, ne takhle, nechci umřít v maso-
vém hrobě, nechci být jen další hromádka bezejmenných kostí,
na kterou svět zapomněl.*

A to všechno kvůli té kameře.

Za všechno může ta zkurvená videokamera.

PŘED 40 HODINAMI

KAPITOLA 1

SEDĚL jsem na betonové terase kavárny ve třetím pařížském arrondissementu, čekal, až trochu vystydne mé kouřící kapučíno, a přemýšlel, jak daleko jsem od domova. Narodil jsem se v Olympii ve státě Washington. Když mi bylo deset let, přestěhovali jsme se do Seattlu, protože otec přišel o práci opraváře kamer ve firmě Canon a rozhodl se, že si najde lepší místo v nějakém větším městě. Nakonec skončil jako prodejce ojetých automobilů Ford. Nikdy mu to moc nešlo, protože nebyl rozený obchodník. Až do důchodu pak musel plnit příkazy svého šéfa, což byl o dvacet let mladší floutek. Moje matka, která pracovala původně jako vedoucí knihovny na jedné soukromé střední škole v Olympii, si našla v Seattlu práci v kanceláři na okresním ředitelství knihovního systému. Ačkoli tam měla nižší plat než předtím, nestěžovala si. Byla vždycky týmový hráč a dokázala se obětovat pro ostatní. Co se týče rodiny, platilo to u ní dvojnásob.

Většina mých kamarádů šla na Seattleskou nebo na Washingtonskou univerzitu nebo na některou z menších místních univerzit. Chtěli zůstat blízko domova, aby mohli bydlet

s rodiči a ušetřit za ubytování. Bylo ale tohle nějaké dobrodružství? Viděl jsem to jinak, a proto jsem odešel přes celou Ameriku, do New Yorku, kde jsem začal na Newyorské univerzitě studovat žurnalistiku. Chtěl jsem zažít univerzitní a kolejní život a k tomu musí člověk prostě vypadnout z domova. Pamatuju si, jak nám na střední škole učitel angličtiny říkal, že ty tři čtyři roky na univerzitě budou nejhezčí roky našeho života a že si je máme pořádně užít. V mém případě se jeho proroctví do puntíku splnilo. Ne že by pobyt zde byla taková legrace, i když o humor tu nouze určitě nebyla, ale s odstupem času jsem na něj rád vzpomínal, protože pak přišla hodně blbá doba – dva roky po promoci totiž zemřela moje mladší sestra Maxine.

Když jsem se konečně osmělil usrknout ze stydnoucí kávy, došel jsem k závěru, že mi třetí arrondissement připomíná Soho na Manhattanu. Je tady taky hodně mladých lidí, hospody, designové butiky a vintage obchody, starobylé restaurace, které se staly útlukem pro všechny ty hipstery. Jediný očividný rozdíl spočíval v tom, že tady nikdo nikam nespěchal.

Stolky vedle mě se začínaly plnit lidmi, kteří se tu zastavovali po cestě z práce. Byli tu muži v černých oblecích, z nichž někteří si sundávali kravaty a saka, ženy z kanceláří v konzervativních sukních a jednobarevných halenkách. Jak bylo v tomhle městě zvykem, seděli většinou otočení do ulice a po očku a přitom nonšalantně sledovali lidi korzující kolem.

S jemným cinknutím jsem položil bílý porcelánový šálek na talířek a také se oddal tomuhle zvláštnímu sledování a posuzování ostatních. Mou pozornost upoutala žena v šatech

barvy rudé rtěnky a v botách s vysokými podpatky. Byla vysoká a štíhlá, měla ostré lícni kosti a orlí nos. Nebyl to ten typ ženy, s níž by se člověk dal jen tak bezdůvodně do řeči. Velké sluneční brýle jí zakrývaly velkou část obličeje. Tohle byl typický fenomén, který jsem brzy vypožíroval. Každý tu měl úžasné sluneční brýle. Žádné laciné kousky od LensCrafters na předpis od doktora nebo tuctové brýle od optika s barevnými skly a zářivě barevnými obroučkami. Všechno špičkové designové kousky. Sám jsem si zrovna před chvílí koupil jedny Ray Ban Aviator. Začal jsem se taky oblékat v mnohem neutrálnějších odstínech. Chodil jsem teď většinou v černé a přišlo mi, že už vypadám skoro jako rodilý Francouz.

Pak jsem o půl bloku dál spatřil Danièle. Blížila se na růžovém kole s perleťovými blatníky a košíkem upevněným před řídítky.

Vstal jsem a zamával na ni. Zastavila přímo u stolku, elegantními nůžkami se přehoupla přes sedlo, sklopila nohou stojánek a naklonila se ke mně, aby mě políbila na obě tváře – místní zvyk, nezbytný při setkání i loučení. Ještě jsem si na to sice úplně nezvykl a neodpovídalo to příliš mojí povaze, ale nakonec proč ne? Když jsi v Římě, dělej to, co dělají Římané. Tak zní přece osvědčené pravidlo.

„Promiň, Wille, jdu pozdě,“ řekla svou nezaměnitelnou angličtinou prošpikovanou francouzským přízvukem. „Budeš něco jíst?“

„Jsem v pohodě,“ odpověděl jsem a zase se posadil, zatímco vcházela do kavárny. Sledoval jsem ji přes velké obloukové okno. Danièle mi svými divokými černými vlasy, obličejem skřítka,

výrazným make-upem a uhlově černými řasami a bledými rty připomínala Joan Jett ve videoklipu *I Love Rock 'N Roll*. Měla na sobě lehké letní šaty s motýlky, které jí plandaly na štíhlém těle, kolem krku elegantně obtočený hedvábný šátek a kotníkové semišové boty.

Jak dlouho už se známe? Nedokázal jsem to spočítat. Dva měsíce? Dva a půl? Tak nějak. Byl jsem v Paříži teprve pár týdnů, a protože jsem byl při komunikaci s místními lidmi odkázaný většinou na pantomimickou gestikulaci, rozhodl jsem se, že se naučím pořádně francouzsky. Vyvěsil jsem proto na francouzském Craigslistu inzerát, že hledám někoho na konverzaci ve francouzštině. Tuhle stránku ale používali převážně Američané žijící ve Francii. Francouzi ji ještě evidentně nezaznamenali, možná proto, že měli potíže s výslovností názvu Craigslist. Několik nabídek jsem ale dostal. Nakonec jsem se rozhodl pro Danièle, protože na mě hned v prvních e-mailech zapůsobila jako přátelská a otevřená mladá dáma.

Velmi rychle jsme se spřátelili. Narodila se v Německu, její otec byl Němec a matka Francouzka. Když jí bylo šest, rodiče se rozvedli a ona se přestěhovala s matkou a starší sestrou do Francie. Před dvěma lety promovala na L'Ecole des Mines, což byla prestižní technická univerzita, francouzská obdoba americké MIT. Mohla dostat okamžitě místo v každé firmě, na kterou by si ukázala prstem. Podle svých slov si ale chtěla dát ještě chvíli pohov a nespadnout hned rovnýma nohama do hektického pracovního procesu, takže přes den pracovala v jednom květinářství a po nocích prováděla průzkum rozsáhlé sítě katakomb, která se rozprostírá pod městem.

Scházeli jsme se dvakrát týdně, obvykle v pondělí a v pátek. Jeden den mě učila francouzštinu a další den jsem ji zase já učil angličtinu. Vlastně jsem ji ani moc učit nemusel. Mluvila hodně dobře. Už u přijímaček na L'Ecole des Mines musela totiž skládat zkoušku z angličtiny a i potom se jí dost intenzivně věnovala. Řekla mi, že hlavně potřebuje s někým konverzovat, aby nevyšla ze cviku.

Měla mě ráda – tedy, přesněji řečeno, byla do mě zamilovaná. Bylo to dost nápadné. To by mi mělo lichotit. Vypadala totiž velmi dobře. Všiml jsem si toho od prvního okamžiku, kdy jsem ji spatřil. Já ale do Paříže nepřišel kvůli tomu, abych tu našel nový vztah – spíš jsem před jedním utíkal, nebo jsem utíkal před jeho následky. Moje expartnerka se jmenovala Bridgette Pottinger. Potkali jsme se na Newyorské univerzitě. Ke konci studia jsme se společně nastěhovali do bytu v Bowery, kousek od Čínské čtvrti. Pak jsem nastoupil jako pomocný redaktor v *Brooklyn Eagle* a ji přijali na Columbii na práva. Za rok jsem ji pod sochou Svobody požádal o ruku. Víím, že to bylo trochu kýčovitě, ale tehdy mi to přišlo celkem romantické. Svatba se měla konat v červenci v jedné chatě u jezera Lake Placid.

Den před obřadem ale při nehodě na člunu zemřela moje mladší sestra Maxine a můj nejlepší kamarád Brian. Svatba se samozřejmě odložila. Můj život se změnil v chaotický vír. Rodiče mě obviňovali ze smrti Max. Kamarádi mě obviňovali ze smrti Briana. Začali jsme se s Bridgette jeden druhému vzdalovat a nakonec jsme se rozhodli, že si dáme pauzu. Odešel jsem z novin na volnou nohu. Pomáhal jsem se sestavováním textů do turistických průvodců po státech na východním pobřeží. Rozuměl

jsem si se svým šéfem, jak profesně, tak lidsky. Vycítil, čím si zrovna procházím, a taky věděl, že potřebuju restart. Řekl mi, že na ústředí hledají nějakou mladou krev. Prostě někoho, kdo by trochu rozhybal edici zaměřenou na Evropu. Navrhl jim, že bych to mohl dělat já. Za měsíc už jsem byl v Londýně a dostal tam nabídku podílet se na revidovaném vydání průvodce po Paříži. Ostatní korespondenti měli za úkol zmapovat kavárny, restaurace a hotely. Já měl za úkol zmapovat noční život. Chtěli to trochu okořenit, aby to oslovilo i mladší lidi.

A klaplo to. Šéfovi se líbilo, co dělám, a mě ta práce taky docela chytla. Trávil jsem noci po barech a klubech a ve dne jsem sepisoval hodnocení a názory na tyhle provozovny. Bylo jich hodně a termín odevzdání se kvapem blížil, ale mně to vyhovovalo, protože jsem nemusel přemýšlet o kamarádech, které jsem nechal ve Státech, o rodině, a hlavně – o Bridgette.

Stejně jsem si ale nalhával, že jsem se s naším rozchodem dokázal vyrovnat. Nebylo to tak. V duchu jsem si říkal, že se za rok nebo rok a půl vrátím do Států, budu mít víc zkušeností a budu natolik zralý a dospělý a že třeba s Bridgette začneme znovu, úplně od začátku.

Probudil jsem se ze svého snění. *Danièle a její narozeninová oslava*. Sakra! Jak jsem jenom do toho mohl zase spadnout? Byla tam Danièle a její přátelé – eklektická směs bohémů a mladých profesionálů z různých firem –, bylo to příjemné, alkohol tam tekł proudem a všichni se totálně ožrali a pak... naprostá ztráta paměti.

Když jsem se v sobotu ráno probudil v Danièlině posteli, nedokázal jsem si zaboha vzpomenout, jak jsem se tam dostal.

Udělal jsem pak prasárnu, za kterou jsem se musel doteď stydět. Vstal jsem, a aniž bych ji vzbudil, odešel jsem. Celý víkend jsem pak strávil u notebooku a snažil se do něj v co nejkoherentnější formě natukat své poslední poznatky o barech a klubech. Když mi Danièle v neděli odpoledne zavolala, nezvedl jsem to, a naše komunikační vakuum trvalo až do dnešního rána, kdy mi napsala textovou zprávu, aby se ujistila, že se naše hodina konverzace opravdu uskuteční.

Už jsem ji chtěl skoro odvolat, ale pak jsem si uvědomil, jak blbě by to vypadalo.

Danièle se právě vrátila z kavárny s kouřícím kapučínem v ruce. Posadila se proti mně, sundala si sluneční brýle – Fendis – a nesměle se usmála.

Zakašlal jsem. Rozhodl jsem se, že se budu chovat, jako kdyby to měla být naše další hodina, a zeptal jsem se: „Tak dneska francouzsky, nebo anglicky?“

Ve tváři se jí objevil výraz nelíčeného překvapení, ale vzápětí se podívala na svůj šálek a lžičkou zamíchala cukr. „V pátek to byla francouzština,“ prohlásila. „Takže dneska je to angličtina, jestli se nepletu.“

„Nejsem proti,“ řekl jsem. „Takže...“

Zdvihla oči a podívala se na mě. „Ano?“

„Myslim, o čem se budeme bavit.“

„Co třeba víkend?“ navrhl stydlivě. „V pondělí se mě vřady ptáš, co jsem dělala o víkendu.“

„Byla jsi někde v neděli?“

„V neděli?“ Ještě větší překvapení a možná i trochu zklamání. Zavrtěla hlavou. „Ne, byla jsem celý den doma. A co ty, Wille?“

Měl jsi v sobotu a neděli kocovinu? Nebo jsi dělal v neděli něco zajímavého?“

„Dělal jsem kuře po provensálsku. Znáš to?“

„Samozřejmě že znám. Jsem Francouzka. A cos ještě dělal?“

„Vlastně už nic. Pracoval. To je všechno.“

„Chápu.“

Zamračil jsem se. „Co chápeš?“

„Nechce se ti mluvit o tom pátku. To chápu. To je v pohodě.“

„Užil jsem si to.“

„Opravdu?“

„Jo.“

„*Celou* noc?“

Nevěděl jsem, jestli se nečervenám. „Jo.“

„Když jsem se vzbudila, byl jsi už pryč. Říkala jsem si...“

„Já vim, já... V kolik hodin jsi vstávala?“

„Ty se fakt skvěle umíš vyhnout tématu.“

„Jakému tématu?“

„Nám dvěma.“

„Já se mu nevyhejbám.“

Mlčky přikývla.

Zapálil jsem si lehkou marlborku, jenom abych něco dělal. Trio u vedlejšího stolu popíjelo víno a hlučně se bavilo. Ticho mezi mnou a Danièle bylo kvůli tomu ještě delší a nepříjemnější.

Uvědomil jsem si, že bylo hloupé ignorovat to, k čemu mezi námi došlo, předstírat, že tohle není nic víc než další hodina.

Spali jsme spolu. A teď jsme spolu v kavárně.

To už bylo rande, nebo ne?

Danièle to tak asi brala.

„Tví kámoši jsou docela sympatický,“ řekl jsem a vrátil se taktickým manévrem zpátky k pátku.

Usmála se. „Ty se jim taky líbíš.“

„Kromě jednoho týpka. Jak se jmenoval...? Patsy...?“

„Pascal...?“

„Měl takovou vlněnou čepičku.“

„Jo. To je Pascal. Nelíbil se ti?“

„Myslím, že je fajn. Jenom jsem měl dojem, že se se mnou nechce moc bavit.“

„Protože mě miluje,“ sdělila mi suše, jako kdyby to byla nějaká podružná informace.

„Miluje tě?“

„Jo. Už několik let. Známe se od prvního ročníku na univerzitě. Byl se mnou i při mojí iniciaci.“

Danièle měla na mysli iniciační rituál, který musel absolvovat každý student při přijetí na jejich školu. Několikrát mi o něm vyprávěla. Nováčci se museli dostat do jejích oblíbených katakomb, jakoukoliv cestou, například tunelem metra, kolektory, kostelními kryptami, skrz sklepy v domech, nemocnicích, školách a univerzitách (do katakomb se prý člověk může dostat i z útrob Tour Montparnasse, jednoho největších pařížských mrakodrapů). Stejně jako většina budov v Latinské čtvrti měla i L'Ecole des Mines několik vlastních vchodů a bylo zvykem, že mazáci zavřeli nováčky do katakomb a nechali je tam, ať si cestu ven najdou sami.

„A chodíte tam vy dva spolu pořád, do těch katakomb?“ zeptal jsem se.

„Byli jsme tam mockrát. Vlastně jsme tam...“ zazvonil jí telefon. „Moment, Wille,“ řekla a zvedla to. Ve sluchátku se ozval mužský hlas. Moje francouzština byla stále dost špatná a dokázal jsem pochytit jenom to, že se má ještě večer s tím člověkem setkat.

„Máš ještě večer rande?“ zeptal jsem se jí, když zavěsila.

„Žárlil bys?“

„Strašně moc.“

„Nevěřim ti.“

„Žárlil.“

„Víš, Wille, měla jsem pocit, že jsme si to v pátek docela užili.“

„To je pravda.“

„Tak proč... Mám pocit, že... toho lituješ.“

Podíval jsem se na cigaretu, kterou jsem držel mezi prsty. „Nelituju toho.“

„Tak proč se chováš tak divně?“

Už jsem jí chtěl říct, že se nechovám divně, ale radši jsem držel jazyk za zuby. Měla pravdu.

Dal jsem si posledního šluka a cigaretu típl v popelníku. „Podívej, Danièle. Mám tě rád. Ale známe se zatím strašně krátce. A pak... víš, jak to je. Výbuch. Člověka to totálně smete.“

Chvilí přemýšlela a pak přikývla. „Jasně, Wille. Rozumím tomu. Jenom mi řekni, až budeš připravený.“

Pozoroval jsem ji. Tvářila se jako při pokeru, takže jsem nedokázal říct, jestli to myslí upřímně, nebo to byl sarkasmus.

„V každém případě...“ řekla. „... volal mi Pascal.“

„My o vlku...“ zavtipkoval jsem, protože jsem byl rád, že jsme změnili téma. „Co chtěl?“

„Potvrdil náš plán na večer.“

„A co vy dva máte v plánu?“

„Jdeme do katakomb.“

Nasadil jsem překvapený výraz. „Fakt?“

„Co je na tom divného?“

„Jenom vy dva?“

„Ne, ještě s námi jde někdo další. Víš, dneska je to ale speciální akce. Chci ti něco ukázat.“

Vstala a přesunula židli na druhou stranu stolu, takže seděla vedle mě tak blízko, že se naše kolena dotýkala. Cítil jsem její parfém, lehkou citrusovou vůni.

Vyndala z kabelky notebook a položila ho na stůl. Otevřela ho a zapnula.

Zatímco jsme čekali, až naběhne obrazovka, pozoroval jsem její klávesnici. „To je zvláštní svět, kde lidi používají středník místo tečky.“

„Cože?“

Kývl jsem směrem ke klávesnici. „To musí být otrava mačkat shift vždycky, když chceš ukončit větu, ne?“

„Hm. O tom jsem nikdy nepřemýšlela. Možná že sis měl z domova přivést vlastní počítač, Wille.“

„Ten mi ukradli, nevzpomínáš si?“

„Jo, nechal jsi ho v restauraci na stole a šel jsi na záchod. To od tebe nebylo moc chytrý.“

Počítač konečně naskočil.

Danièle položila prst na notepad a našla složku s videosoubory. Otevřela v media playeru poslední z nich a zvětšila okno na celou obrazovku.

Objevilo se video – přídatné světlo z videokamery osvětlovalo temnou chodbu se zrnitou podlahou a stěnami v barvě ocelově šedé strusky. Jako jediný zvuk se ozývaly křupavé kroky.

„To jsou katakomby,“ prohlásil jsem překvapeně.

Danièle přikývla. „Ta žena byla velmi daleko, velmi hluboko.“

„Jak víš, že to byla žena?“

„Je slyšet na dalších videích. Tady několikrát něco zamumlala.“

Žena se zastavila u nějaké postranní chodby a koukala se dovnitř. Byla to malá místnost. Přejela hledáčkem po zemi. Leželo tam asi šest kostí různých velikostí.

„Jsou to lidské kosti,“ řekla Danièle. „Je tam několik takových místností. Musela projít několika podobnejma.“

Žena pokračovala dál hlavní chodbou, ale zastavila se, aby natočila šipku na zemi. Byla to značka sestavená ze tří kostí. O tři metry dál byla další značka z kostí.

„Kdo ji tam udělal?“ zajímal jsem se. „Další průzkumníci?“

„Jo, možná jo,“ připustila Danièle, ale bylo vidět, že si tím není stoprocentně jistá.

Žena postupovala dál. Další zrnitě šedé stěny a křupající kroky. Došla na rozcestí ve tvaru T a zastavila se.

„Je zmatená,“ vysvětlila mi Danièle. „Je vidět, že tuhle část katakomb moc dobře nezná.“

„Proč tam šla sama?“

„Nevíme, jestli tam šla sama. Možná že tam šla s někým jiným, ale oddělila se a ztratila.“

Žena se vydala směrem doleva a procházela napolo zborce-nou chodbou. Na několik vteřin se zastavila a zkoumala malbu na zdi. Byl to obrázek nějakého venkovana, postava vysoká asi 180 centimetrů, velmi schematicky, zřejmě rychle nakreslená, s divně roztaženými rty.

Danièle mě upozornila: „A teď se dobře dívej. Něco ji strašně vyděsilo. Možná to byla ta malba. Nebo něco uslyšela. Koukej, hodně zrychlila krok.“

Skutečně, ta žena teď skoro běžela. Obraz začal poskakovat. Bylo slyšet, jak hlasitě a rychle dýchá.

Ale ne vyčerpáním, napadlo mě, spíš ze strachu.

Dvakrát se otočila nazpátek, jako kdyby byl někdo za ní, a přitom otočila i kameru.

„Běží, stále rychlejc a rychlejc,“ komentovala obraz Danièle tiše. „Je pořád hloub a hloub a teď...“

Žena najednou upustila kameru. S rachotem dopadla na zem a stále natáčela.

„Upadla jí. Koukej! Ani se nezastavila, aby ji sebrala. Vidíš tam ještě její nohy, jak utíká pryč, stříká tam voda z kaluží. A pak – nic.“

Video ještě pokračovalo, ale už byly vidět jenom kameny a kaluž hned vedle kamery.

„A co se stalo pak?“ zeptal jsem se.

Danièle zvedla prst a naznačila, abych počkal. Myší posunula přehrávač o kus dál a stiskla tlačítko play. Obraz byl pořád stejný.

„Co tam je?“

„Poslouchej.“

Z malých reproduktorů notebooku se ozval děsivý výkřik. Znělo to z velké dálky, jakoby z hloubky těch černých tunelů. Eskaloval do přízračně dlouhého zakvilení smrtky.

Obrazovka zčernala.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Danièle se na mě podívala. „Kamera klekla. To je všechno.“

KAPITOLA 2

„CO myslíš tím ‚To je všechno‘?“ Zamračil jsem se.

„Tak jsi to přece viděl,“ řekla Danièle. „Došly baterie.“

„A?“

„A nic.“

„Nevíš, co se jí stalo?“

„No, to samozřejmě nevím,“ přiznala. „Ale nechala na tom místě kameru. A už si pro ni nikdy nepřišla. A slyšel jsi ji.“

Opřel jsem se o opěradlo. Měl jsem divný pocit v oblasti žaludku, jako kdybych do sebe zrovna kopl panáka ředidla.

„A myslíš, že se to opravdu stalo?“

„Samozřejmě, Wille.“

„A kde jsi vzala tu kameru?“

„Pascal ji našel.“

„A proč byl tak hluboko v katakombách?“

„To je u něj normální. Chce je prozkoumat, dokonce tam chodí ještě častěji než já. Byl tam už nejmíň stokrát.“

Podíval jsem se na Danièle, potom na notebook, pak zase na Danièle.

„A ty jsi tam s ním nebyla?“ zeptal jsem se.

„Ne, nebyla.“

„A kde je ta kamera teď?“

„Pascal ji má. Zkopírovala jsem si jenom ty soubory do počítače.“

„A co když si z vás někdo vystřelil?“

„Proč jsi tak skeptickéj, Wille?“

„Proč? Protože to vypadá jako záběry ze *Záhady Blair Witch*.“

„Pascal by tohle nikdy neudělal.“

„Možná to udělala ta žena.“

„A proč by to dělala? Katakomby jsou hodně rozsáhlé. Jak jsem ti říkala, ta kamera byla opravdu hluboko. Šance, že tam někoho najdeš, je dost malá. Z těch záběrů se taky nedá poznat, kdo to byl. Ani z ostatních videí se to nepozná. Je tam jenom její hlas. Ona zase nemá šanci zjistit, komu se ta kamera dostala do ruky. Je dost nepravděpodobný, že ji takhle hluboko někdo vůbec najde. Co by to mělo za smysl dělat si z někoho srandu a obětovat kameru, když je takhle malá pravděpodobnost, že ji vůbec někdo najde?“

„Vypadalo to, že utíká,“ řekl jsem. „Na konci určitě utíkala. Asi měla strach. Myslela si, že ji někdo pronásleduje. Ale že to přitom pořád točila? Proč by to dělala? Myslím, že by to dávalo smysl jenom tehdy, pokud by chtěla, aby tu kameru někdo našel.“

„Ne, Wille. To nebylo kvůli natáčení. Ona jenom používala světlo od kamery, aby si posvítila. Pokud by vypnula kameru, byla by tam úplná tma.“

Na tom něco bylo. „Tak co myslíš, že se jí stalo? Asi si myslela, že má někoho v zádech. Bylo na té nahrávce vidět, že by za ní někdo běžel?“

„Ne.“

„A proč teda tak vykřikla?“

„To nevím.“

Znal jsem Danièle natolik dobře, abych poznal, kdy si ze mě dělá srandu. Když jsem se na ni díval, bylo mi jasné, že teď si ze mě srandu asi fakt nedělá. Ať už to bylo jakkoliv, byla přesvědčená, že to video je autentické. Nějaká žena se ztratila v katakombách a měla smůlu, že narazila na někoho, kdo jí provedl něco strašného.

A proč by to tak nemohlo být? Proč jsem se téhle verzi tak bránil? Tyhle sračky se přece dějou každodenně. Spousta sraček. Fůra totálních sraček. Člověk může předstírat, že to tak není, ale jenom se přitom obelhává.

„Oznámili jste to na policii?“ zeptal jsem se.

„Na policii?“ Danièle překvapením široce otevřela oči. „Samozřejmě že ne.“

„Jestli je to ale pravda, tak tý ženský se pravděpodobně něco stalo. Měli byste to říct policii.“

„A co myslíš, že asi udělaj, Wille?“

„Myslím, že jsi mi jednou říkala, že tam policie taky dělá nějaký pochůzky.“

„Jo, katakombová policajti. Ti ale hlídkují jenom v těch turistickéjch oblastech. Hlídkají, aby tam lidi něco nepoškodili a nekradli kosti. Rozhodně tam nepronásledují zločince. Vůbec nechodí do nezmapovaných oblastí. Ty katakomby se táhnou stovky kilometrů. Je tam několik pater.“

„Stejně si ale myslím, že byste to měli nahlásit.“

„Máme lepší řešení. Budeme ji hledat.“

„Dneska večer?“ podivil jsem se. „Vy budete tu ženskou hledat dneska večer?“

Přikývla.

„A to myslíte, že ji najdete?“

„To fakt nevíme. Ale chceme to zkusit.“

„Ta kamera tam mohla být už roky.“

„Ale podle data těch souborů se to stalo teprve před třema tejdnama.“

„A to se... já nevim... to se nebojíte?“

„Slyšel jsi ten výkřik, Wille. Jestli ji najdeme, tak pravděpodobně najdeme jenom její tělo. Ať už ji napadl kdokoliv, bude už dávno pryč.“

„A když ne?“

„Budeme na něj čtyři.“

„Čtyři? Říkala jsi přece, že...“

Vzala mě za ruku. „Chtěla bych, abys šel s námi.“

Zamrkal jsem. „Děláš si srandu?“

„Chtěla bych, abys to zažil se mnou.“

„Tak to fakt nepřipadá v úvahu. Danièle, já nebudu rozhodně prolézat katakombama a hledat nějakou ztracenou ženskou, a myslím, že byste to taky měli ještě pořádně zvážit.“

„Už jsme to zvážili.“

„Tohle není hra. Podle toho videa to vypadá, že tu ženu mohl klidně někdo zavraždit. Můžete se do něčeho zaplést.“

„Tak pojď se mnou – chraň mě.“

Vyprostil jsem ruku z jejího sevření. „Panebože, Danièle. Copak jsi neviděla to video? To, co plánujete, je nebezpečné a nezodpovědné.“

„Kdyby to ta žena natočila normálně někde venku na ulici, upustila kameru a křičela, odmítl bys jít na tu ulici a hledat ji?“

„To je přece něco jiného.“

„Já se dokážu pohybovat po katakombách úplně bez problémů.“

„A byla jsi někdy takhle hluboko v katakombách? Byla jsi někdy předtím v takový hloubce, kde našel Pascal tu videokameru?“

„Říkala jsem ti, že Pascal...“

„Ne on. Ty.“

„Ne, nebyla.“

Zakroutil jsem nevěřičně hlavou. „Dobře. Řekněme, že tam ten šílený vrah třeba už nebude, i když se tam může úplně klidně vrátit. Co když se, stejně jako ta žena, ztratíte? Co když nenajdete cestu zpátky?“

„Pascal ví, jak...“

„Ty tomu týpkovi docela dost věříš.“

„Je to můj kamarád. Je to ten nejzkušenější fanda katakomb, kterého znám. Můžu se na něj spolehnout.“

Mlčel jsem.

„Takže?“ naléhala na mě.

„Ne, Danièle. V žádném případě.“

„Bude zábava.“

Zatrnulo mi, protože tahle fráze mi připomněla noc u jezera Lake Placid. *Jdeme na to, kámo*, řekl mi Brian jen několik minut před svou smrtí, když mi házel klíče od motorového člunu Chris-Craft. *Bude zábava*.

„Existuje nějaký argument, který by tě přesvědčil, že tam nemáš chodit?“ řekl jsem.

„Existuje nějaký argument, který by tě přesvědčil, abys tam šel s námi?“ řekla ona.

„Danièle, doprdele, nechovej se jako idiot,“ vybuchl jsem a zpražil ji pohledem.

Podívala se na mě, překvapená a zmatená. Pak se jí na tváři objevil vzdor. Prudce zaklapla notebook a nacpala ho do tašky. Vytáhla propisku a na ubrousek napsala nějakou adresu.

„Kdybys změnil názor...“ pravila strnule. „Budu tam dneska večer mezi osmou a devátou.“

Pak nasedla na kolo a odšlapala pryč.

DŮM, kde jsem bydlel, se nacházel v tiché ulici poblíž St. Germain a Jardin des Plants. St. Germain je velmi živá oblast, plná restaurací a barů, což byl také důvod, proč jsem ji příliš nevyhledával, protože jsem v Paříži neznal moc lidí a nepatřil jsem mezi ty, kterým se chce ve zdejších podnicích jíst a pít sám. Botanická zahrada byla ale něco jiného. Strávil jsem ve volně přístupných částech docela hodně času, procházel se po cestičkách, abych se protáhl, někdy jsem si lehl na trávník nebo sedl na lavičku a ve stínu nějakého stromu si četl.

Vyšel jsem několik schodů vedoucích od chodníku ke dveřím a zkontroloval schránku. Bylo jich tu na zdi šest, po třech v každém ze dvou sloupců. Vevnitř byla nacpaná nějaká reklama na zámečnické služby. Tenhle týden jsem jich dostal několik, každá byla od jiné firmy. Přemýšlel jsem, jestli si třeba obyvatelé Paříže oproti lidem v jiných metropolích nezaobchávají víc klíče. Hned vedle panelu schránek stál nápis *2e etage sonnez 2 fois*. Druhé patro zvonit 2krát. Bydlel jsem

ve druhém patře, ale ještě nikdy na mě nikdo nezvonil. Tedy kromě chlápka, co mi vozil pizzu. Objednával jsem si ji dvakrát třikrát týdně v Domino's. Ve Francii dělali sice menší pizzu, než na kterou jsem byl zvyklý ve Spojených státech, a byly na ní taky divné sýry, ale chutnala stejně dobře.

Vstoupil jsem do chodby a stoupal po vrzajícím dřevěném schodišti nahoru. Když jsem vystoupal do druhého patra a byl asi v půlce chodby, otevřely se dveře a uslyšel jsem, jak mě volá moje sousedka Audrey Gabin. Byla to drobná, hrbatá stařenka, které táhlo na devadesát. Měla malé brýle s černými obroučkami a luxusní hnědé vlasy, o nichž jsem se zřejmě právem domníval, že to je paruka. Byla jako vždy naprosto dokonale oblečená. Dnes na sobě měla dýňově oranžový kostým, zdobený purpurovým klobouk a šátek ladícího purpurového odstínu.

Skoro každý den mě tu odchytila. Měl jsem teorii, že si buď osvojila můj každodenní harmonogram, nebo prostě seděla za dveřmi a trpělivě čekala, až se vrátím domů. Představoval jsem si, že je něco jako slečna Havishamová od Charlese Dickense. Ačkoli to nebyla stará panna ani neprahla po pomstě, byla osamělá, měla zlomené srdce a žila celé dny jako poustevník. Vlastně by mě ani nepřekvapilo, kdyby se všechny hodiny v jejím bytě zastavily někdy před dvaceti lety, přesně v okamžiku smrti jejího manžela, a už se nerozešly.

„*Bonjour, madame Gabin,*“ pozdravil jsem ji.

„Dnes je tak krásně, že?“ oslovila mě levou půlkou úst. Částečné ochrnutí jejího těla, jak mi řekla, bylo následkem mrtvice, kterou prodělala ve vlaku, když před nějakou dobou jela do Bordeaux na pohřeb své sestry.

„Je nádherně,“ souhlasil jsem a mluvil o něco hlasitěji, než je běžné, protože jsem věděl, že moc dobře neslyší. „A docela teplo.“

„*Un moment*. Něco pro vás mám.“

„Ale ne, madam...“

Navzdory mým námitkám zmizela hbitě za dveřmi bytu. Za chvíli se vrátila s talířem plným palačinek. Měla pro mě vždycky připravený nějaký zákusek.

„Musíte ochutnat klasické francouzské *crêpes*,“ sdělila mi. „Dala jsem tam trochu...“ Chvíli to vypadalo, že zapomněla, co tam vlastně dala. „Ach, *oui*. Dala jsem tam *un petit peu de Grand Marnier*.“

Převzal jsem talíř, který se v jejích rukou začal povážlivě klepat. „Ale jděte. Budu strašně tlustý.“

„Do-oufám! Jste *très* hubený. Musíte víc jíst!“

Staří lidé tyhle rady milují. Přesně to samé jsem slýchal od svých prarodičů, když jsem byl ještě kluk. Často jsem k nim chodil. Bydleli v Seattlu jen pár bloků od nás. I když mi táhlo na dvacet a měl jsem už metr devadesát a devadesát kilo, babička mi při každé mé návštěvě v jejím bytě s ošetrovatelskou službou v Bayview Retirement Community dávala čokoládu a říkala mi, že se musím trochu obalit tukem.

Madam Gabin se ale tentokrát trefila do černého. V poslední době jsem hodně zhubl a mé tělesné konstituci začalo poprvé v mém životě odpovídat označení vychrtlý. Já ale prostě neměl hlad. Nevím, jestli jsem ztratil chuť k jídlu kvůli tomu, že jsem začal zase kouřit, nebo proto, že jsem zápasil s depresí. Byla to asi kombinace obojího.

„Nebojte. Sním je všechny,“ ujistil jsem ji. „Vypadají úžasně.“

„Roland, on *crêpes* miloval. Děkala jsem mu je každé ráno.“

Roland Gabin, její dávno zesnulý manžel, létal ve druhé světové válce na spitfirech a dalších čtyřicet let pak strávil jako státní úředník, dokud mu ve čtyřiašedesáti srdce nevypovědělo službu.

„Musel být šťastný, že měl takovou ženu, jako jste vy.“

Madam Gabin přikývla, ale její oči byly zamřžené, jako kdyby zírala do hluboké minulosti. Chudák ženská, pomyslel jsem si. Nikoho už nemá. Alespoň jsem nikdy neviděl, že by měla návštěvu. Žádné děti ani vnoučata. Pokud by jednoho dne ve svém bytě zemřela, což bylo docela dobře možné, bylo také pravděpodobné, že by její ostatky hnily v posteli nebo v křesle až do té doby, dokud by někdo – s největší pravděpodobností já – nezaznamenal charakteristický nasládlý odér. Byl to osud, který si tahle žena, jež musela být v mládí nepochybně tak okouzující a šarmantní jako filmové hvězdy, určitě nezasloužila.

„Tak děkuju,“ řekl jsem a pozdvihl talíř vzhůru.

Zamrkala na mě. „*Oui. De rien.*“

Vykročil jsem směrem ke svému bytu, pak jsem se zastavil. Madame Gabin stála stále přede dveřmi a zírala nepřítomně do prostoru před sebou.

„*Madame Gabin?*“ oslovil jsem ji.

Neodpověděla.

„*Audrey?*“

Pomalů ke mně otočila hlavu.

„Co děláte zítra večer?“

„Zítra?“

„Zkoušel jsem se teď naučit dělat různá francouzská jídla. Myslím, že už jich pár dovedu připravit, ale potřeboval bych od někoho zpětnou vazbu. Nechtěla byste přijít na večeři?“

„Ach, *non merci*. Já... já nemyslím, že...“

„Chtěl bych, abyste mi pověděla něco o vašem manželovi.“

„*Vraiment?*“ rozzářila se. „No... ano, *oui*, jestli o něm. Tak ano?“

„Co třeba v sedm hodin?“

„Jo, tak v sedm. Přinesu desert.“

Usmála se svým nostalgicky smutným úsměvem, dokulhala do svého příbytku, zatímco já jsem pokračoval dál do svého bytu.

MOJE kdysi mondénní garsonka se nevyznačovala žádným záměrným bytovým designem, což byla ale svým způsobem výhoda a zdejší prostor tak měl svérázný styl. Bylo tu pár kousků starého nábytku tmavých barev, velký koberec pokrývající celou podlahu, otočné křeslo ve tvaru vajíčka, které bylo určitě starší než já, malý dřevěný stůl a tak malá kovová postel, že mi z ní vyčuhovaly nohy. V rohu na malém stolku stála televize. Bylo tam jenom pár kanálů a já ji skoro nezapínal. Stěny byly vymalované hořčičně žlutou barvou a byly posázené dírami po hřebících a šroubech, na které si předchozí nájemníci věšeli obrazy. Můj jediný příspěvek k výbavě bytu byla žehlička a žehlicí prkno, které jsem si koupil, protože sušička v prádelně naproti přes ulici nefungovala tak, jak měla, a košile jsem měl odtamtud vždycky mokré a zmačkané.

Byt se mi ale líbil. Nebyl o moc menší než ten, který jsme měli s Bridgette v Bowery. A byl tam taky sporák, ve kterém si člověk mohl ohřát mraženou pizzu, když neměl trpělivost čekat, až mu ji přivezou, a balkon, což, jak mi řekla Danièle, není v Paříži moc běžné.

Vzal jsem si z lednice pivo, otevřel okno, z něhož vedl výhled na malý dvorek, a pustil dovnitř charakteristickou vůni plesnivého papíru, která byla cítit v celém domě. Ve vzduchu byla ale cítit svěžest a jaro a dole na trávníku kopal domovník něco motykou, zřejmě nějakou odvodňovací strouhu. Nájemníci na dvorek v podstatě nechodili. Vlastně jsem tu kromě Audrey Gabin vůbec žádné nájemníky nevidal. Nikde a nikdy jsem tu žádného nepotkal.

Posadil jsem se do křesla, otevřel notebook a připojil se na internet. Napsal jsem do vyhledávače „katakomby Paříž pohřešované osoby“. Na první stránce byly skoro výhradně odkazy na část katakomb pod náměstím Denfert-Rochereau na Montparnassu. Byla to volně přístupná turistická atrakce. Když si tam člověk koupí vstupenku, může sestoupit po sto třiceti schodech do podzemí a projít se po okruhu chabě osvětlených chodeb a prohlížet si přitom umělé klenby a sloupy vytvořené z holenních a stehenních kostí, občas proložené nějakou tou vybělenou lebkou.

Vyzkoušel jsem různé kombinace klíčových slov, ale nenarazil jsem na žádný odkaz, který by obsahoval informace o ztracené ženě nebo nalezené videokameře. Očekával jsem, že najdu někde na internetu video, které mi Danièle ukázala, nebo alespoň nějakou zmínku o něm. Byl by to důkaz, že

Pascal je blb. Že ho někde stáhl a že to je hoax a tím to celé končí. Bohužel jsem ale nenašel nic, co by popíralo jeho tvrzení, že kameru sám našel.

Hledal jsem dál a nechal se vtáhnout do dlouhé a vzrušující historie katakomb. Začalo to tunely vytesanými ve vápencové skále někdy před dvěma tisíci lety prvními románskými obyvateli. K obrovské expanzi katakomb pak došlo ve středověku za doby rozkvětu katedrál, kdy se hloubilo dál a dál a podzemní prostory se začaly zakusovat do podzemí několika arrondissementů na levém břehu i předměstí nacházejících se jižně od vlastního městského komplexu. Na konci osmnáctého století, kdy bylo rozšiřování katakomb už dávnou minulostí, se plocha města zvětšila tolik a z Paříže se stala natolik přelidněná metropole, že tu bylo stále méně prostoru. Městská populace potřebovala pozemky na stavbu domů i na hřbitovy. Kostely měly sice své vlastní hřbitovy, jejich plocha byla ale nedostatečná a přestala vyhovovat také z hygienických důvodů. Aby úřady uvolnily prostor pro cenné stavební pozemky a omezily zdravotní rizika plynoucí z nepřítli hluboko zakopaných mrtvol, které se na nemnoha místech doslova vyvalily z hrobů a ocitly se ve sklepeních, bylo nařízeno všechna těla vykopat. Po několik dalších desetiletí byly kosterní ostatky zhruba šesti milionů mrtvých skládány do opuštěných chodeb, kde tak vznikl největší masový hrob na světě.

Od padesátých let byl pak z bezpečnostních důvodů do katakomb zakázán přístup, většina vchodů byla uzavřena, což ale vůbec neodradilo lidi, jako je Danièle nebo Pascal. Říkali

si katafilové, což byla celkem rozšířená přezdívka určená pro milovníky bádání v podzemí města.

Najednou mi zazvonil mobil a vytrhl mě z transu, ve kterém jsem se ocitl.

Danièle?

Vytáhl jsem mobil z kapsy a podíval se na displej. Neznámé číslo. Stiskl jsem tlačítko.

„Haló?“

Žádná odpověď.

„Haló?“

„Wille?“

Srdce v prsou mi poskočilo. „Bridgette?“

„Slyšíš mě?“

„Jo, ty mě slyšíš?“

„Teď už jo. Ale trochu tě ztrácím.“ Pauza. „Jak se máš?“

„Dobře,“ odpověděl jsem a z nějakého důvodu vstal. Skrz okno zafoukal teplý větřík a do bytu přinesl vůni čerstvě posekané trávy. Domovník teď sekal ruční sekačkou trávník. Podíval jsem se na hodinky. Bylo 19.10. „Kolik je u vás teď hodin?“ zeptal jsem se.

„Mám zrovna polední pauzu.“

Když jsem opustil New York, vyměnili jsme si s Bridgette několik e-mailů a já jí poslal své nové telefonní číslo, tohle byl ale první telefonát.

Otevřel jsem pusu, abych odpověděl, ale uvědomil jsem si, že nemám co říct. Cítil jsem se najednou trapně, jako když jedu s nějakým cizincem výtahem. Mrzelo mě, že od vztahu, kdy jsme já a Bridgette byli nejlepší přátelé, kteří všechno sdílí

a dělají společně, jsme se dostali až do stavu, kdy jsme byli méně než přátelé. Bylo to přece tak, nebo ne? Byli jsme méně než přátelé. Protože přátelé si mají alespoň co říct.

„Užíváš si to v Paříži?“ zeptala se.

„Je to příjemné město.“

„Už jsi... jak jsi tam dlouho?“

„Skoro tři měsíce.“

„A co průvodce?“

„Pracujeme na tom. Pár měsíců mi to ale ještě bude trvat.“

„A co pak?“

„Myslím, že chtěj udělat revizi vydání Barcelony.“

„Španělsko! To je fajn. Jsem ráda, že jsi šťastný.“

Chtěl jsem jí říct, že si nejsem jistý, že jsem šťastný, ale raději jsem mlčel.

„A co ty?“ zeptal jsem se pro změnu já. „Všechno v pořádku?“

„Wille, chtěla jsem ti něco říct,“ začala trochu váhavě a zarazila se. Trvalo to asi jednu nebo dvě vteřiny, ale mně to připadalo jako věčnost. Byl jsem si v tu chvíli jistý, že mi řekne, že se ke mně chce vrátit. To jsem se ale spletl. „Někoho jsem potkala.“

Jako kdyby do mě udeřil blesk. Zíral jsem stále z okna, ačkoliv jsem nevnímal nic z toho, co bylo venku. Všechno kromě Bridgette bylo nepodstatné. „Myslíš tím, že s někým chodíš?“

„Jo.“

Stále jsem se ani nepohnul. Byl jsem ztuhlý jako kus ledu. Úplně mě to ochromilo.

Proč mi to doprdele říká?

„Je to právník?“ zeptal jsem se a byl překvapený normalností svého hlasu.

„Dělá u policie.“

„Polda?“

„Jo.“

„Ha. No...“

„Wille, zasnoubili jsme se.“

Když jsem slyšel nebo četl, že se někdo musel při vyslechnutí nějaké dobré nebo špatné zprávy posadit, vždycky jsem si myslel, že to je nějaký dramatický výmysl. Teď jsem ale doopravdy pocítil, jak se mi doslova podlomila kolena a já klesl do křesla.

„Nechtěla jsem, abys to našel na Facebooku a tak...“

„Nechodím na Facebook.“

„Ale máš tam přece profil.“

„Jak dlouho toho chlapa znáš?“

„Potkali jsme se v březnu.“

„Dva měsíce? Fakt? A už jste se zasnoubili?“

„My jsme... já jsem těhotná,“ řekla. „Nebylo to plánovaný,“ rychle dodala. „Ale... pak... ráno mi začalo být špatně a udělala jsem si test. A... a rozhodli jsme se, že bude nejlepší, když se vezmeme.“

Poslouchal jsem ji, ale ve skutečnosti jsem ji nevnímal. Moje myšlenky poletovaly tisíc mil daleko, přehrával jsem si zrychlený záznam všech těch let, co jsme strávili společně. Jak skvěle se ke mně chovala. Jak byla stále se mnou, když už mi nikdo jiný nezbyl. Jak moc jsem ji miloval. Že bych pro ni udělal všechno na světě.

Byla moje. Vždycky byla jenom moje.

Zase jsem vstal. Popadl mě vztek, který se začínal drát na povrch. Pevně jsem stiskl čelisti a volná ruka se mi sama sevřela v pěst, otevřela se, sevřela a zase otevřela. Chtěl jsem okamžitě praštit s telefonem o zem nebo ho vyhodit z okna.

Místo toho jsem zavřel oči a zvrátil hlavu dozadu. Potichu jsem se zhluboka nadechl. Co jsem měl vlastně za problém? Doprdle, sám jsem přece spal s Danièle. Bridgette měla právo udělat to samé. Neplánovala přitom, že otěhotní. Prostě se to stalo. Co bych od ní měl vlastně požadovat? Aby šla na potrat? Aby se s tím chlapem přestala stýkat? Čeho bych tím dosáhl? Mezi námi to skončilo.

Tohle jsem ale nechtěl. Chtěl jsem se k ní vrátit. Měli jsme začít znovu.

„Wille?“ ozvala se Bridgette. „Jsi tam?“

„Jo, jsem tady.“

„Já vim, jak to na tebe asi teď působí...“

„Rozumím tomu. A gratuluju. Jsem rád, že jsi šťastná.“

Mlčela. Ve sluchátku se ozval syčivý zvuk, což se u dálkových hovorů vlivem různých rušivých vlivů občas stává.

Pak pokračovala. „Děkuju, Wille.“ Její hlas se zbortil do podivného zaskřehotání, takže to vypadalo, že se rozbřečela. „Hodně to pro mě znamená.“

V pozadí se ozval sbor hlasů.

„Už musím jít,“ řekla.

Neprotestoval jsem. Nebylo už o čem mluvit.

„Wille?“

„Jo?“

„Miluju tě. Vždycky jsem tě milovala.“

„Já tě taky miluju.“

Nezavěsil jsem hned. Ona očividně také ne, protože jsem ještě pár vteřin slyšel ten hluk v pozadí.

Pak nastalo ticho, úplné ticho.

Byla pryč.

O NĚCO později, když nastal soumrak a stíny směřující od okna dovnitř mého bytu se začaly prodlužovat, jsem si sbalil batoh a vyrazil.

KAPITOLA 3

HOSPODA, jejíž název a adresu mi Danièle předtím napsala na ubrousek, se jmenovala La Cave. Sklep. Když jsem se poprvé ocitl v rue Jean-Pierre Timbaud, našel jsem ten podnik jenom podle čísla popisného. Zvenku nebylo žádné označení, pouze malý neonový poutač, a proto jsem rovnou vstoupil do dřevěných dveří domu.

Interiér byl velmi intimní prostor, z něhož vyzařovala spiklenecká energie. Připomínalo mi to nějakou ilegální nálevnu z dob americké prohibice. Rudé kuželovité lampy zavěšené na valené klenbě stropu vrhaly světlo na čalouněné pohovky a křesla s všívanými knoflíky a nízké dřevěné stoly. Bar byl namačkaný v jednom koutě. Za pultem ze čpavkovaného dubového dřeva visela černá školní tabule, na níž byla nabídka koktejlů. V dalším rohu stála stará bílá vana s ornamentálníma nohama naplněná ledem a nějakými zelenými lahvemi, v nichž bylo nejspíš nějaké pivo domácí výroby. Hlasy od jednoho stolu, kde se dobře bavili postarší, dobře naladěni starousedlíci, se mísily s hlasy a smíchem mladých hipsterů u vedlejšího stolu a splývaly v hlučnou kakofonii.

Protože jsem nikde neviděl Danièle, podíval jsem se na hodinky. Byly to hamiltony, které mi Bridgette koupila za šest set dolarů ke čtyřřadvacátým narozeninám.

Bylo čtvrt na devět. Danièle říkala, že tu bude mezi osmou a devátou. Nerozhodla se nakonec jinak? Třeba už mezitím vyrazili.

„Promiňte,“ oslovil jsem vrchního, který zametal drobký z právě uvolněného stolu. Byl to chlap s ostře řezanými rysy, měl trochu staromódní sestřih jak z osmdesátých let, ohrnuté rukávy a černou zástěru. „Neviděl jste náhodou ženu s krátkými černými vlasy, výrazně nalíčenou?“

„Proč si ji nenajdete sám, máte snad oči!“ odsekl a obrátil se ke mně zády.

Sledoval jsem jeho vzdalující se záda, našťvalo mě to, ale nechal jsem ho být. Někdy se říká, že se Francouzi chovají hrubě, já jsem s tím byl ochoten souhlasit, jen co se týče služebných profesí, vrchních a dalších osob, které se chovají stejně nafoukaně jako popové hvězdy a zcela ignorují pravidlo „naš zákazník, náš pán“.

Dál jsem hledal Danièle a po pěti minutách, když se nedostavil kýžený výsledek a kdy jsem se už chystal k odchodu, jsem zaznamenal jakési schodiště, které vedlo do sklepa. Vydal jsem se tedy po příkrých a úzkých schodech, jež mizely v podobně velké a podobně stylové místnosti, pouze s tím rozdílem, že v suterénu nebyly stěny obložené dřevem, ale tvořila je jenom neomítnutá cihlová zeď, a také tu nebyla okna. Okamžitě jsem spatřil Danièle, Pascala a ještě nějaké třetího mladíka, jak sedí u rohového stolu.

„Wille!“ zavolala na mě Danièle, jakmile mě spatřila, a vyskočila ze židle. Vyměnili jsme si nezbytné polibky a Danièle se obrátila k ostatním, aby nás představila. „Vzpomínáš si na Pascala?“

„Jasně,“ kýval jsem a podal mu ruku.

Pascal mi potřásl rukou, ale nevstal. Pascal byl pohledný chlapík, měl trochu tmavší pleť, husté obočí, tajemný, palčivý pohled a dlouhé černé vlasy. Vypadal stylově – měl zmačkané lněné tričko s krátkými rukávy. Jeho cool výstřih byl hodně vykrojený, takže odhaloval až příliš velkou oblast jeho lysého hrudníku, kterou nedokázal zakrýt ani volný šátek, který měl ležérně uvázaný kolem krku. Byla to přesně ta image, již nasazují stárnoucí rockové hvězdy, aby ukázaly, že stále drží prst na tepu doby. Na hlavě měl tu samou vlněnou čepičku jako na Danièlině narozeninovém večírku.

„A Wille,“ řekla Danièle. „Tohle je Robert.“

„Kdyžtak jenom Rob, šéfe,“ upřesnil Robert, když vstal a potřásl jsme si rukou. Robert byl malý, ale urostlý týpek buldočího vzezření, jeho podsadité tělo bylo jeden sval. Vypadal jako nějaký zápasník z univerzitního týmu. Tvář měl plnou pih, které, jak někdy maminky slibují svým dětem, časem nezmizely, živé šedé oči a plešatící, až na kůži strojkem ostříhaná hlava. Tipoval jsem, že je nejstarším členem naší různorodé sebranky, protože mu mohlo být tak kolem třiceti.

„Jsi Američan?“ zeptal jsem se ho. Z Pascalova mlčenlivého pozdravu jsem měl dojem, že nejsem příliš vítán, a bylo příjemné zjistit, že nejsem jediný outsider.

„Né, Kanadan, chraňbůh!“

„Právě jsme si objednali jídlo,“ oznámila mi Danièle. „Ale neboj, zbude i pro tebe.“

„Nemám hlad.“

„Měl bys ale něco sníst. Tohle je poslední možnost, pak až ráno.“

„Vzal jsem si něco menšího s sebou.“

„Dobře, Wille, tak nejez, ale posaď se.“

Sedl jsem si na židli vedle ní, naproti Robovi a Pascalovi.

„Tak Danny říkala, že jsi spisovatel na cestách nebo tak něco,“ řekl Rob. Měl chraplavý hlas, jako kdyby měl zrezavělé hlasivky. „Jak se ti líběj ty místní žáby?“

„Proč to pořád říkáš, Robe?“ napomenula ho Danièle. „Nesme žádný žáby. Jak jsi na to vlastně přišel? Nechápu to.“

„Jíte přece žáby, ne?“

„Možná bych ti měla říkat Rostbíf.“

„Ros co?“

„Rostbíf?“ navrhl jsem.

Danièle přikývla. „Jo, protože Američani a Kanadani jedí strašně moc červeného masa – a pak jste všichni strašně tlustí, jako krávy.“

Do Roba jako kdyby střelilo. Vyskočil z židle, kachní chůzí obešel stůl a držel se přitom za fiktivní břicho, kterým začal do Danièle zezadu narážet. Vypadalo to jako podařená karikatura nějakého tlustého striptéra, který se dře u tyče.

„Vypadni!“ zařvala na něj Danièle a plácla ho. „Jsi oplzlej, nech toho.“

Vrcholně pobavený Rob se odebral zpátky na své místo. „Zkurvení Francouzi.“ Nepřestával se chechtat. „Nerozumí srandě. Jsou to taková úzkoprdelníci, až to píská, když prdí.“

„A odkud jsi?“ zeptal jsem se ho.

„Z Québecu.“

„Z francouzsky mluvící oblasti?“

„Québec je provincie, brácho, a v ní je i stejnojmenný město. Ale jo, je to francouzská jazyková oblast. Když mi bylo deset, přestěhovali jsme se do Toronta. Nebo vlastně do Mississaugy, ale nikdo neví, kde to je, tak radši říkám, že do Toronta.“

„Co děláš ve Francii?“

„Jsem překladatel, zhruba řečeno. Dělám titulky k filmům.“

„K hollywoodské?“

„Spíš obráceně. Překládám francouzský filmy do angličtiny.“

„Asi jsi ještě žádný z nich neviděl, protože frantíci točej pěkný sračky.“

„Netočej sračky,“ oponovala Danièle.

„Teda pokud se ti nelíbí ty namachrovaný artový blbinky.“

„Pascale! Proč jsi sem vlastně Roustbífa pozval? Někdy je tak protivnej! Zapomněl jsi, že s ním máme strávit příštích deset hodin?“

Pascal řekl něco francouzsky, pak se odmlčel, potom ještě něco dodal a udělal přitom kudrdlinkové gesto rukou. Rob přikývl a vyštěkl nějakou odpověď.

„Mluvíš anglicky?“ zeptal jsem se Pascala.

Podíval se na mě vyčítavým pohledem. „Mluvíš francouzsky?“

Na schodech se objevil vrchní Čupřina s velkým tácem plným jídla. Museli jsme odklidit ze středu stolu slánku a koření, aby se tam vůbec všechno vešlo: ústřice, suflé, vepřová slanina, česneková omáčka a talíř sýra.

Když se všichni najedli a já jsem taky něco uzobl, Danièle řekla: „Takže, Wille, plán je následující. Kolem desáté dorazíme ke vchodu do katakomb. Čtyři hodiny půjdeme. Pak bude hodina odpočinku. Pak máme zhruba další dvě hodiny, abychom přesně našli to místo, kde se našla kamera.“ Obrátila se na Pascala. „Je to tak?“

Přikývl, aniž by zvedl hlavu od jídla.

„Což znamená, že skončíme kolem sedmý hodiny. Máme ale stejně dost času, abychom se dostali do práce.“

Byl jsem překvapený. „Do práce?“

„Musíš přece zejtra pracovat, ne?“

„Říkal jsem si, že budu celej den psát.“

„Tak se nemusíš bát, že bys to nestihl.“

„A ty zítra pracuješ?“

„Samozřejmě. Ale ne dřív než od devíti.“

„Tak to máš štěstí,“ komentoval to Rob a krájel přitom plátek vepřového. „Já pracuju od osmi.“

Snažil jsem se zrekonstruovat Danièliny propočty. „Když vyrazíme v deset, půjdeme čtyři hodiny, pak budeme hodinu odpočívát, pak půjdeme další dvě, tak to je celkem sedm hodin. Skončíme v pět ráno. Pak ještě sedm hodin zpátky. To se ale nedostaneme ven dřív než ve dvanáct.“

„Ne, Wille,“ řekla Danièle. „Pascal zná ještě jinej východ, kterej je blízko toho místa, kde budeme odpočívát. Tím se dostaneme ven.“

Nechápavě jsem se na ni podíval a přišlo mi divné, že musím vznést otázku, která mi najednou připadala tak trochu nemístná. „A proč tam nevlezeme tímhle vchodem, když je to blíž?“

„Protože tohle nemáme ve zvyku,“ prohlásila. „Katakomby, to je zážitek, pokaždý, dokonce i pro Pascala a pro mě. To člověk nemůže jenom tak proběhnout. Ty a Robert jste to ještě nezažili, ale až to uvidíte, tak to určitě pochopíte.“

KAPITOLA 4

ROB

ROB Stratton vrhl přes stůl další letmý pohled na nového Danièlina přítele Willa a snažil se v něm trochu vyznat. Nechoval se vůbec jako typický Američan v cizině, kupodivu nebyl hlučný a nechtěl být středem pozornosti. Všichni Američané takoví samozřejmě nejsou, to je jasné. Člověk mezi cizinci potkává široké spektrum charakterů a osobností, do značné míry záleží na národnosti. Amíci ale umějí být pěkně hluční a občas protivní. Amíci, pak Australani a taky Španělé – zvlášť některé seňority. Tohle je zhruba pořadí podle naměřené úrovně hluku, který produkují. Nejhorší na nich ale není jejich hluchnost, jako spíš neschopnost se adaptovat. Nesou si s sebou svoji vlastní zem bez ohledu na to, kde jsou, a odmítají vzít na vědomí ostatní.

Rob si vzpomněl na jednoho svého kamaráda. Byl to chlapek z Texasu, který se živil importem a exportem různého

zboží a který vydělal majlant na tom, že prodával Francouzům nějaké čínské krámy. Jako Texasan sice nenosil na hlavě kovbojský klobouk, díky čemuž by se dozajista stal u Pařížanů terčem posměšků, ale neodepřel si kožené, špičaté kovbojské boty. Klapání jeho kubánských podpatků bylo slyšet až ve vedlejší čtvrti. A jako kdyby tohle módní faux pas nestačilo, prokládal každou větu, kterou pronesl, trapně znějící vsuvkou „fuck“. Jeho věty byly plné buranských frází „Čekuj to!“ a „Hej chlape!“. Člověk by mu za to dal nejradši hned na místě přes hubu.

Navzdory těmhle zobecněním se ale Rob rozhodl, že mu bude Will sympatický. Snažil se, i když to bylo těžké, protože věděl, jaký pocit úzkosti – ač neúmyslně – vyvolává v Pascalovi, jehož srdce planulo pro Danièle přinejmenším od té doby, co ho znal.

Kdyby byl Rob na místě Pascala, asi by dal teď Willovi přes hubu. Pascal byl ale milovník, romantický milovník, jestli tak lze nazvat chlápka, který se řídí spíš srdcem než hladinou testosteronu. Neublížil by ani mouše.

Když Pascal Robovi před dvěma dny volal a vysvětlil mu svou překérní milostnou situaci, působil sice celkem blazeovane, bylo ale patrné, že je zdrcený.

Rob jeho pozvání nejdřív odmítal – věděl, že ho Pascal zve jenom proto, aby mu dělal garde. Jeho žena měla navíc nějaké pracovní povinnosti a Rob jí slíbil, že bude hlídat jejich dvě dcery.

Ten smrad se ale nenechal odbýt, a dokonce mu nabídl, že mu na večer sežene a zaplatí chůvu, takže se dal Rob nakonec

přesvědčit. Proč ne? Řekl si nakonec. Pascal a Danny chodí do katakomb už léta a jeho napadlo, že je konečně načase vyzkoumat, co je tam tak táhne.

KAPITOLA 5

PASCAL

PASCAL Gayet vysál širším okrajem vápencové schránky obsah ústřice a snažil se, co mu síly stačily, aby ignoroval Danièle a toho Američana jménem Will. Nemohl stále uvěřit tomu, že promarnil další šanci Danièle sbalit. Ze své lásky se jí chtěl vlastně vyznat už dávno předtím na Le Mines. Měl tehdy ale zrovna vztah s jednou dívkou, a když se pak rozešli, byla zadaná zase ona. Od těch dob se to takhle střídalo, kdykoli byl single, ona byla zadaná, a naopak. Nakonec měla vážný vztah s jedním tatérem, který se jmenoval Marcel, a on pak musel další tři roky poslouchat její nářky, jak strašně se k ní chová. Pascal ji nesčíslněkrát nabádal, ať mu dá kopačky, ale ona ho nikdy neposlechla. Před několika měsíci dal pak Marcel kopačky Danièle kvůli nějaké televizní herečce, která účinkovala v nějaké debilní televizní show o rodině, jež se snaží ve svém bytě rozjet penzion. Pascal si v tu chvíli uvědomil, že

má konečně šanci. On i Danièle byli single. Plánoval, že jí dá pár týdnů na to, aby se oklepala ze vztahu s Marcelem, a pak jí vyjeví své city.

Než to ale stačil udělat, začala jít po tomhle Američanovi, s nímž absolvovala reciproční hodiny jazykové konverzace. Bylo jasné, že ho má ráda. A se svou náklonností se nijak netajila – *Proč mě nemiluje? Myslíš, že je gay? Myslíš, že má nějakou přítelkyni? Měla bych víc zatlačit? Dělalí to Američanky?* Když měla minulý pátek narozeniny, Pascal očekával, že se ve dveřích objeví nějaký hollywoodský týpek, něco jako Fabio Lanzoni. Byl pak příjemně překvapen, když zjistil, že Will není Fabio. Měl krátké, nedbale upravené černé vlasy a vypadal celkem dobře, soudě alespoň podle toho, že se holkám líbil. Ale Fabio? Ani v nejmenším.

Stejně ale Danièle nezabránil, aby se kolem něj netočila. Byl to šok, když si mu pak sedla na klín, objala ho kolem krku, zaklonila hlavu a smála se. Pascal to nakonec nevydržel a odešel z hospody spolu s Danièlinou kamarádkou Fanny. Nebyla atraktivní, neměl s ní sex a ani po tom netoužil. Potřeboval v první řadě společnost – nechtěl být hlavně sám. Chtěl taky, aby Danièle přišla na to, že zmizel, což ale nemělo očekávaný účinek, protože jestli si toho všimla, ani se o tom nezmínila. Danièle teď seděla naproti u stolu s rukama položenýma na stole, široce roztaženými prsty, vzpřímená, jako kdyby spolkla pravítko, a vyprávěla historku o tom, jak se jednou na Place de la Bastille setkala s ruským velvyslancem. Zrovna popisovala, jak předstírala, že je Ruska, aby se dostala do VIP zóny, kde během přestávky mezi jednotlivými jednáními baletu velvyslanec

spolu s dalšími diplomaty popíjel zdarma hektolitry šampaňského. Snažila se očividně udělat dojem na Willa, který ji ale poslouchal trochu netečně a spíš stoicky civěl do sklenice piva, co si objednal.

Pascal srknul a spolknul další ústřici a bavil se tím, že uvažoval o různých možnostech, jakou strašnou smrtí tenhle Američan v katakombách dnes v noci zahyne.

KAPITOLA 6

KDYŽ jsme vyšli ven, rue Jean-Pierre Timbaud kypěla životem, byla plná světél, shonu a zvuků. Šli jsme asi o dva bloky dál, zabočili do nějaké postranní uličky, prošli ještě asi půl bloku a dorazili k Pascalovu autu. Byla to stará omlácená dodávka Volkswagen přeměněná na obytný vůz určený pro kempování. Pascal a Rob si sedli dopředu, zatímco já s Danièle jsme postranními posuvnými dveřmi vklouzli dozadu. Usadili jsme se vedle sebe na speciální sedadla, která se zřejmě dala sklopit tak, že vznikla postel.

Vodil si sem snad Pascal holky? Přemýšlel jsem o tom. Vyveze je třeba nahoru na Montmartre, opije je a pak je tady přefikne?

Po levé ruce jsem měl malý pult s ovládacími knoflíky, které vystupovaly nad jeho povrch. Zatáhl jsem za jeden a vyjela malá kuchyňská deska s dřezem.

Když Pascal vyjel na silnici a prudce stočil vůz do opačného směru, Rob se otočil na svém sedadle spolujezdce čelem k nám, otevřel dvířka pod pultem a objevila se jakási minilednice. Vytáhl tři plechovky belgického piva a podal nám dvě dozadu. „Na sráče z katakomb!“ zasípal.

Otevřeli jsme plechovky a pozdvihli je na přípitek.

Rob se pak zase otočil zpátky a na přehrávači zapnul Boba Dylana.

„Tak co? Je to zábava?“ řekla tiše Danièle a naklonila se ke mně, abych ji slyšel.

„Určitě,“ souhlasil jsem.

Odhrnul jsem květovanou kartounovou záclonu a podíval se z okénka. Ještě nikdy jsem po Paříži nejel autem. Jak jsme se kodrcali autem se špatným pérováním po široké třídě lemované kaštany, sledoval jsem proud zavřených obchodů, které mizely někde vzadu za našimi zády.

Skoro každý člověk si nosí v hlavě nějakou idealizovanou představu Paříže. Je to pro ně Mekka kultury, město bohaté na historické události, přeplněné nádhernou architekturou, elegantními ženami, oblečenými do modelů od Gaultiera nebo Givenchy, a šašky s knírem, kteří kráčí ulicemi s malířským stojanem v jedné ruce a bagetou ve druhé. Myslím, že tyhle představy se tady člověku do jisté míry potvrdí – kromě těch šašků s knírem, které tady určitě nepotká.

Ted' jsem měl ale najednou pocit, že lesk toho města přechází pomalu v matné odstíny a že je to jenom další šedivé, nekonečné město s kovově šedou oblohou, jakých jsem už za život viděl desítky.

„Na co koukáš?“ zeptala se Danièle.

Pustil jsem záclonku. „Tady jsem ještě nikdy nebyl.“

„Z Paříže jsi toho ještě asi moc neviděl, co?“

„Většinou jenom kluby a bary,“ řekl jsem.

„Proč sis neudělal nějakou vyhlídkovou jízdu?“

„Nějak jsem se k tomu nedokopal.“

„Já vim, Wille, jsi tak trochu krab poustevník.“

„Krab poustevník?“

„Máš rád samotu.“

Přemýšlel jsem o tom, že si to její přirovnání nenechám líbit, ale neudělal jsem to.

Krab poustevník. Doprdle. Docela se mi to líbilo.

„Co je špatnýho na krabovi poustevníkovi?“

„Proč jsi nakonec změnil názor?“

„Myslíš názor na tuhle noční výpravu?“

„Jo. Přece jsi byl proti.“

„A pořád jsem proti.“

„Tak proč jsi tady?“

Protože bych jinak seděl sám doma a celou noc přemýšlel o Bridgette, jejím příteli policajtoví a jejich budoucím dítěti.

„Chtěl jsem s tebou někam vypadnout,“ řekl jsem a byla to pravda. Nechtěl jsem být sám a věděl jsem, že s Danièle se cítím vždycky v pohodě.

Podívala se na mě a dlouhou dobu mě pozorovala.

Čekal jsem nějakou sarkastickou hlášku. Na předních sedadlech se Rob s Pascalem řezali smíchy a žvatlali něco ve francouzštině, zatímco Bob Dylan krákal něco o tom, jak se časy mění.

Pak najednou Danièle vykřikla a ukázala prstem na okénko na mé straně. „Jé, Wille, podívej!“

V mezeře mezi budovami se v dálce objevila legendární ocelová dáma čnící k obloze a ozářená blýskavou světelnou show.

„Musíme spolu někdy jít na Trocadéro,“ dodala. „Půjdeme brzo ráno, ještě než to tam bude samej turista. Člověk má pocit, že má Eiffelovku pro sebe. Co ty na to?“

„Určitě.“

Ve zpětném zrcátku jsem zachytil Pascalův pohled, který se střetl s mým. Pár vteřin jsme se na sebe dívali a Pascal pak začal zase sledovat silnici.

Rob se opět otočil na sedadle, otevřel miniledničku a vytáhl další pivo. „Dá si někdo?“ zeptal se.

Měl jsem ještě skoro celou plechovku. „Ne, díky.“

„Já si dám,“ řekla Danièle rozverně a chňapla po další plechovce, kterou jí podával.

Zacvakaly jazýčky. Zasyčel vzduch a z plechovek se vyvalila pěna.

„Předpokládám, že jsi viděl to video?“ zeptal se mě Rob.

Přikývl jsem.

„A co si o tom myslíš?“

„Něco na tom možná je.“

„Co myslíš, že se jí stalo?“

Chvilí jsem přemýšlel, co odpovím, protože jsem nechtěl podrážvat jejich entuziasmus. Můj závěr nebyl už tolik negativní jako ten, který jsem předtím v kavárně sdělil Danièle. Řekl jsem: „Asi jí z toho hráblo?“

„Že se zbláznila?“

Přikývl jsem. „Když si vezmeš, že tam byla třeba několik dní bez jídla a bez vody, musela být slabá a dehydratovaná. Byla určitě vyčerpaná, jak psychicky, tak tělesně. Tak jí z toho trochu přeskočilo.“

„A proč myslíš, že utíkala?“

Pokrčil jsem ramený. „Když se zblázníš, tak se prostě zblázníš? Možná slyšela v hlavě hlasy nebo tak něco.“

„A co ten řev?“

„Upustila kameru. Neměla žádný jiný světlo. Byla ztracená v absolutní tmě. To byla poslední kapka.“

„Viš, Wille...“ řekla Danièle a dotkla se mého kolena. „... myslím, že to je dobrá dedukce. Možná máš pravdu. Hele, ale hlavně se nemusíš fakt ničeho bát.“

Pascal se na sedadle řidiče vítězoslavně usmíval.

„Já jsem se nikdy nebál,“ řekl jsem. „Měl jsem akorát starost – o tebe.“

„Není to to samý?“

„Co si myslíš ty?“ zeptal jsem se Roba.

„Vypadá to, že se trochu bojíš, šéfe.“

Ignoroval jsem jeho prohlášení. „Myslím tím, co se jí asi stalo?“

„To, co říkáš, dává docela smysl,“ souhlasil se mnou. Pak ale s úchylným úsměvem dodal: „Když se to ale vezme kolem a kolem, tam dole možná *něco* je. Třeba nějaký mutant z filmu *Toxický mstitel*, co z ní serval šaty, vošukal ji, sežral ji a její kosti rozházel po všech koutech, takže už je nikdo nikdy neidentifikuje.“

Danièle obrátila oči v sloup.

Rob na nás zamrkal a napil se piva. Naše dodávka uháněla za Dylanova kotlíkářského zpěvu nocí a tmou.

KDYŽ jsme se pak dostali na jižní předměstí, které se jmenuje podle bývalé brány Porte d'Orléans, Pascal zajel s autem k chodníku, dostatečně daleko od špatně osvětleného rohu křižovatky a vypnul motor.

„Jsme tady,“ oznámila mi Danièle.

KAPITOLA 7

NA CHODNÍKU vedle obytného automobilu si Pascal a Danièle začali natahovat vysoké rybářské boty, které jim sahaly až ke kyčlím. Rob seděl pro změnu na zadku a obouval si holínky.

„Nevěděl jsem, že potřebuju tyhle věci,“ řekl jsem a připadal si ve svém černém svetru, černých džínách a šedomodrých converskách poněkud nepatřičně.

„Na některých místech je voda,“ oznámila mi Danièle. „Ale neměj obavy, není to tak hrozný. Nejdůležitější je helma.“

„Tu taky nemám.“

„Pascal i já máme každý jednu náhradní. Můžete si s Robem klidně vybrat.“

Rob otevřel velkou plátěnou námořnickou tašku, která mi připomněla moji tašku z dětství, kdy jsem hrával fotbal. Vynadal z ní dvě ochranné helmy, jednu červenou a jednu bílou, každá měla nahoře přidělanou svítilnu. „Červenou, nebo bílou, šéfe?“

„To je jedno.“

Hodil mi červenou. Chytil jsem ji a obracel ji v rukou. Byla hodně používaná a poškrábaná. Na zadní straně byla vybledlá

samolepka smrtky posílající svět ke všem čertům hanlivým gestem svého zvednutého, kostnatého prostředníčku. Na okraji přilby bylo černou fixou napsáno „Šachista“.

„Kdo je Šachista?“ zeptal jsem se.

„To je Pascal,“ vysvětlila mi Danièle. „Je to jeho katakombový jméno.“

Měl bych spíš radši Danièlinu než Pascalovu helmu – nechtěl jsem vůči tomu chlápku cítit jakýkoliv závazek –, kdybych teď ale Roba požádal, abychom si helmy vyměnili, pravděpodobně bych musel vysvětlovat proč.

„Katakombový jméno?“ nechápal jsem.

„Každý katafil má nějaký jméno na povrchu a nějaký v katakombách.“

„Magoři!“ utrousil Rob, když si nasadil přilbu a údery pěsti prověřoval její funkčnost.

„Proč máte tyhle přezdívky?“

Danièle pokrčila rameny. „Když jsi v katakombách, svět nahoře neexistuje. Nemluvíme o něm. Jsi svobodnej od minulého života. Máš svobodu vymyslet si, kdo budeš. A k novému identitě patří i nové jméno.“

Po všech těch sračkách, co jsem si v minulých letech prožil, mě tahle myšlenka docela zaujala. „A jaký je tvoje katakombový jméno?“ zeptal jsem se jí.

„Do angličtiny by se to dalo přeložit jako Čapí dívka.“

Rob záúpěl.

„Máš něco proti?“ naštvála se Danièle a zaujala obranný postoj s rukama v bok.

„Danny, to je to nejdeblnější jméno, co jsem kdy slyšel.“

„A ty jsi ten nejdebilnější člověk, jakýho jsem kdy potkala,“ prohlásila. „A abys věděl, to jméno jsem nevymyslela já. Vymyslel ho Pascal.“

Rob řekl Pascalovi něco francouzsky. Pascal mu cosi taky francouzsky odpověděl a rukama gestikuloval, že má velkou hlavu.

„Pascal říkal, že když nosím helmu...“ vysvětlila mi Danièle, „mám větší hlavu. Pak to prý vypadá, že mám dlouhý a úzký krk jako čáp.“

„Mně se Čapí dívka docela líbí,“ přiznal jsem.

„Díky, Wille.“

A myslel jsem to vážně. Byla to poetická přezdívka. Určitě lepší než Šachista. Napadlo mě, že tenhle pseudonym si vymyslel Pascal sám. Bylo to okázalé jméno, které se snažilo zakrýt svou nabubřelost. Něco, jako když člověk řekne „jsem mistr manipulace, stratég, génius ve svém oboru, nějaký posraný šachista“. Když se ho ale zeptáte, proč si tuhle přezdívku dal, sdělí vám, že je jenom prostý chlapec, který rád hraje šachy.

„A jaký je moje čapí jméno?“ pošťuchoval Rob.

„Rostbíf,“ odpověděla bez rozmýšlení Danièle. „A ty, Wille... u tebe ještě nevím. Budu o tom přemýšlet.“

Na rohu ulice se objevil muž středního věku a šel pomalu k nám. Na vodítku vedl malého hnědého jezevčíka, kterého venčil. Pascal si připnul široký kožený pásek s kapsami, na němž měl přípevňenou i baterku a multifunkční sadu nářadí Leatherman. Vytáhl z tašky dvě zbývající helmy a jednu podal Danièle. Tašku pak hodil do kufru dodávky a zamkl dveře.

Všichni jsme ustoupili a nechali projít muže se psem. Čekal jsem, že se zastaví a zeptá se nás, co tu děláme. Muž ale jenom zdvořile kývl hlavou, pokračoval svou vlastní cestou a snažil se přinutit jezevčíka na vodítku, aby s ním držel krok.

„Nepřišlo mu divný, co tu děláme?“ zeptal jsem se, když byl dostatečně daleko. „Vypadáme jako čističi kanalizace nebo tak něco.“

Danièle zavrtěla hlavou. „On ví sakra dobře, co tady děláme. Chodí sem hodně podobně oblečených lidí.“

Uprostřed silnice jsem zaznamenal poklop revizního otvoru do kanalizace a ukázal jsem na něj. „To je vchod?“

„Ne, tudy. Pojď za mnou.“

S helmou v podpaždí vykročila kamsi do neznáma. Hodil jsem si batoh na záda a následoval ji. Přešli jsme pozemek v proluce mezi domy a došli k opadané kamenné zídce. Pomohl jsem Danièle nahoru a sám se vyhoupl vedle ní. Přeskočili jsme na druhou stranu, dopadli na tlustou, měkkou vrstvu vlhkého listí a pomalu se spouštěli do nějaké úžlabiny plné stromů a vegetace. Když jsme se prodrali houštím, ocitli jsme se vedle kolejí staré železniční tratě, která byla evidentně mimo provoz.

„Kde to jsme?“ zeptal jsem se, točil se dokola, protože jsem všude viděl jenom nejasné obrysy rostlin mizející ve tmě. Země byla pokrytá ještě silnější vrstvou starého listí a lišejníků než u zdi. Ve vzduchu byl cítit odér divoké zeleně a přírody.

„Říká se tomu Petite Ceinture, Malá okružní dráha,“ odpověděla Danièle. „Byla to železniční trať, okruh kolem Paříže,